

Sygn. akt VPa 97/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Krzysztof Głowczyński

Sędziowie: SSO Andrzej Marek (spr.)

SSO Jacek Wilga

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. i R. S.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce Akcyjnej w L.

o odszkodowanie i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 18 marca 2013 roku

sygn. akt IV P 86/12

I. oddala apelację,

II. zasądza na rzecz strony pozwanej od każdego z powodów kwoty po 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił powództwa o odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę wniesione przez powodów M. K.iR. S.Przedsiębiorstwu (...) Spółka Akcyjna w L..

Wyrok ten został wydany w oparciu o stan faktyczny, który Sąd Okręgowy uznaje za własny. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy uznał, że strona pozwana dochowała wszelkich wymogów w zakresie rozwiązania umowy o pracę z art. 52 k.p. (zarówno co do zachowania miesięcznego terminu przewidzianego w § 2 tego artykułu, jak i prawdziwości przyczyny rozwiązania umowy o pracę).

Wyrok powyższy zaskarżyli apelacją obaj powodowie zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w wyniku przyjęcia, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie daje podstawy do twierdzenia, że

pracodawca nie przekroczył miesięcznego terminu do złożenia pracownikowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art 52 § 1 k.p., a co za tym idzie naruszenie prawa materialnego tj. art 52 § 2 k.p. poprzez jego niezastosowanie;

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu przez Sąd I instancji, że:

a. kabel pobrany z magazynu przez powoda nie został przewieziony na szyb (...)R., a w konsekwencji nie został zwieziony na dół kopalni, przy czym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takiego przyjęcia, w szczególności dokumenty zgromadzone w niniejszym postępowaniu tj. druk zmiany IV oddziału (...)z dnia 05 grudnia 2011 roku potwierdzający fakt oddania kabla o którym mowa w niniejszym postępowaniu, notatka służbowa z dnia 08 grudnia 2011 roku świadcząca o zwrocie kabla, a także zeznania świadków J. R.oraz Z. Ł.potwierdzające fakt fizycznego opuszczenia kabla na dół kopalni oraz jego zwrot do (...) R.,

b. „nie są wiarygodne twierdzenia powodów, iż kabel został zwieziony kontenerem (...)”, kwestionując tym samym twierdzenia powoda o możliwości umieszczenia tego kabla w w/w 'kontenerze, na podstawie „eksperymentu” przeprowadzonego przez stronę pozwaną w sytuacji gdy dowód z dokumentu prywatnego („eksperymentu”) nie został dopuszczony przez Sąd I Instancji, a także bezkrytyczne podejście do zeznań świadka A. K.co do przeprowadzenia wskazanego wyżej „eksperymentu” i jego ustaleń;

c. zeznania świadka Z. Ł. o „niesformalizowanym” pożyczaniu materiałów pod ziemią, a także o zwrocie 300 m kabla przez powoda nie znajduje żadnego potwierdzenia, przy czym z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy tj. notatki służbowej z dnia 08 grudnia 2011 roku wynika odmiennie;

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię a w konsekwencji uznanie, że zachowanie powoda odnośnie wystawiania i podpisywania przepustek stanowiło rażące naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, dających podstawę do rozwiązania przez stronę pozwaną z powodem stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.

Wskazując na powyższe zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej spółki na rzecz powodów odszkodowań (w wysokości trzykrotności miesięcznych ich wynagrodzeń) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji – w obu przypadkach przy zasądzeniu na rzecz powodów kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obu powodów (o tej samej – de facto - treści) podlegały oddaleniu.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, właściwie zebrane dowody ocenił, ustalił okoliczności faktyczne niezbędne dla rozstrzygnięcia, wydał prawidłowe rozstrzygnięcie i trafnie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumenty przemawiające za oddaleniem obu powództw. Argumenty te są wyczerpujące (znane skarżącemu) i nie wymagają na tym kontrolnym etapie postępowania sądowego – powielania.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów o postępowaniu dowodowym, stwierdzić należy, że są one pozbawione podstaw. Jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby z materiału tego dawały się wysnuć również wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku IV CK 122/05).

Rację ma w szczególności Sąd Rejonowy w zakresie oceny braku naruszenia przez pracodawcę terminu z art. 52 § 2 k.p. Skoro rozwiązanie umowy o pracę z pracownikiem bez wypowiedzenia z jego winy jest trybem szczególnym (i jako taki powinien być stosowany z rozwagą i ostrożnością), to pracodawca miał prawo (wręcz powinien) po uzyskaniu sygnału w sprawie możliwych nieprawidłowości (notatka (...) z 5 grudnia 2011 r.) przeprowadzić stosowne postępowanie wyjaśniające. Ze względu na materię sprawy musiało ono przebiegać w pewnej poufności i wymagało czasu. Wskazują na to jednoznacznie zeznania świadka A. K., który przekazał wyniki postępowania wyjaśniającego prezesowi zarządu spółki w pierwszej dekadzie lutego 2012 r. Skoro oświadczenia woli o rozwiązaniu z powodami umów o pracę złożone zostały jeszcze w tym samym miesiącu (lutym 2012 r.), zatem nie sposób mówić o naruszeniu przez spółkę miesięcznego terminu z art. 52 § 2k.p.

Wbrew twierdzeniom apelacji nie ma podstaw do przyjęcia, że kabel pobrany z magazynu przez powoda S. (zatwierdzony do wydania poprzez wystawienie przepustki materiałowej przez powoda K. jako odpowiedzialnego za gospodarkę materiałową w tym zakresie) został wwieziony na teren (...) (...) i w wbudowany na dole kopalni. Sąd Rejonowy szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko w tej kwestii analizując poszczególne dowody. Nie może zmienić tej oceny powołany w apelacji druk zmiany (...) z dnia 5 grudnia 2011 r. (mało czytelny) oraz notatka służbowa z 8 grudnia 2011 r. Wynikać z nich może co najwyżej jedynie to, że mogła mieć miejsce praktyka nieformalnego obrotu kablami. Nie wynika z nich natomiast to, że konkretny kabel który stał się przedmiotem zarzutów pracodawcy zawartych w oświadczeniach o rozwiązaniu z powodami umów o pracę, został rzeczywiście wwieziony i wbudowany na dole kopalni.

Jeśli dodać do tego okoliczności wyszczególnione (i poparte faktami) w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (polegające chociażby na fałszowaniu przez powoda S. złożonego na przepustce materiałowej podpisu pracownika ochrony oraz powoływaniu się na wystawienie nowej przepustki na bločku o numerach, które używane były w spółce znacznie później niż data zdarzenia), to nie można uznać, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy była nietrafna (nota bene już samo podrobienie na przepustce materiałowej podpisu strażnika stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracownika).

Sąd ten wyjaśnił także dlaczego nie dał wiary zeznaniom powołanych w apelacji świadków J. R. i Z. Ł. (k.10 i 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Apelacja nie zawiera w tym zakresie żadnych przekonujących zarzutów.

Właściwie też sąd ocenił zeznania świadka A. K. odnośnie dokonanego eksperymentu załadowania kabla do kontenera. Nawet jeśli uznać, że Sąd Rejonowy w sposób formalny nie dopuścił dowodu z notatki służbowej opisującej ten eksperyment, to jego przebieg i (co ważniejsze) wnioski stąd wynikające świadek opisał w swoich zeznaniach (dopuszczonych jako dowód w sprawie). Wynikało z nich w sposób jednoznaczny że opisywany przez powoda S. sposób załadowania przedmiotowego kabla był de facto niemożliwy do zrealizowania (tym bardziej w pojedynkę).

Skoro apelacje były niezasadne podlegały – na podstawie art. 385 k.p.c. – oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art.98 §1 i §3 kpc oraz §12 ust.1 pkt 1 w zw. z § 13 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 Nr 163 poz.1348 ze zm.)